

Mustafa Kemal'i Uğurluyorum

Gözlerimi kapatıyorum, Anafarta'dayım. Yıl 1915, hava biraz sisli. Dalgalar öyle bir vuruyor ki karaya, köpükler kumları aşacak. Haberci gibi, uyarıyor.

Tepenin üstünde bir adam var, kalın asker kıyafetlerinin içinde bile dimdik. Gözleriyle puslu ufuğa bakıyor. Sanki o gözler, tanrının bir lutfuymuş gibi, bütün bulutlar birbirlerini kovalayarak kaçveriyor. Görüyorum o zaman ben de uzaktaki sinsi düşmanı. Mavi gözlü adamın dudaklarının kenarı yukarı kalkıyor. Ben de gülümsüyorum onu görünce. Tedirginlik yok gözlerinde, attığı her adımın farkında. Dikkatlice bakıyorum, daha olgun olmak için çok genç, en fazla otuz beş belki. Ama içinde bir yerlerde saklanan çocuk çıkmak için can atıyor, zaman kolluyor sanki.

Arkasına bakıyor, ben de dönüyorum. Önünde bir ordu; genci, yaşlısıyla... Gözleri parlıyor onları görünce, dudaklarındaki gülümseme büyüyor, göğsü kabarıyor. Kaskının altından sarı saçları uçuşuyor bu sırada, güneş onları öyle bir parlatıyor ki, henüz karaya ulaşan sinsi düşman, neye uğradığını şaşırıyor. Ve tam o anda, gülümseme gidiyor dudaklarından, gözleri kararıyor. Pişman değil ama hüznü sanki yapacaklarından. Geri dönüp ileri atılıyor peşindeki orduyla beraber. Ondan sonrası bağrışlar, top sesleri.

Mavi gözlü adama bakıyorum, ruhunu geride bırakmış, tüm gücüyle savaşıyor. Geriye dönüp bıraktığı ruhunu arıyorum ve gözlerimiz buluşuyor onunla, ulu önder Atatürk'ün içindeki Mustafa Kemal'e dokunuyorum sanki. Dayanamıyorum heyecana, gözlerimi kırıpıyorum. Açtığımda karşımda boşluğu buluyorum tek başına. Gökyüzüne dönüyorum, göğe yükselen meleğe elimi sallıyorum, Mustafa Kemal'i uğurluyorum.

9FLA BUSE KUTLU